

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 019836 21 Кж 11
Бања Лука, 29.4.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог С.М., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца из Бање Луке и браниоца оптуженог, адвоката М.П. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019836 19 К 3 од 26.11.2020. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић, оптужени и његов бранилац, одржаној дана 29.4.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца из Бање Луке и браниоца оптуженог С.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019836 19 К 3 од 26.11.2020. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019836 19 К 3 од 26.11.2020. године, оглашен је кривим оптужени С.М., због кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од (три) године, у коју је, на основу члана 44. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору од 05.12.2016. до 30.11.2017. године. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и е) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 6.392,25 КМ, те паушала у износу од 150,00 КМ, као и награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, чију висину ће суд утврдити посебним рјешењем. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећена Б.К., са имовинскоправним захтјевом, упућена је на праницу. На основу члана 62. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимање предмета - дрвене палице дужине 73 цм.

Против наведене пресуде, благовремено, жалбе су изјавили окружни јавни тужилац из Бање Луке и бранилац оптуженог, адвокат М.П. из Б.Л.

Окружни јавни тужилац из Бање Луке је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу, у смислу члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог је предложио да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног јавног тужиоца из Бање Луке, те подржао изнесене аргументе и приједлог. Бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу тужиоца, остајући код изнесених приговора и приједлога, које излагање је оптужени подржао.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани приговори из жалби тужиоца и браниоца оптуженог, изнесени у прилог тврдњи да је, у дијелу описа употребљеног средства повређивања оштећене Б.К., изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима, и тиме захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, чињенични опис радње извршења, онако како је дат у изреци побијане пресуде, потпуно је јасан и садржи све субјективне и објективне елементе бића кривичног дјела, за које је оптужени оглашен кривим том пресудом. То се односи и на опис средства повређивања, дрвене палице дужине 73 цм, који је у довољној мјери описан и јасан, а чињеница да у изреци није наведено да је палица била омотана и чохом (осим „сивим најлоном“), како је то утврдио Б.Г., вјештак машинске струке из области механичке прераде дрвета у налазу од 06.02.2019. године, о чему су дати разлози у образложењу пресуде (страна 49. пасус 2.), супротно аргументима из жалби, не чини изреку пресуде неразумљивом, нити притивријечном датим разлозима. Надаље, чињенични опис из изреке пресуде, у оном дијелу који се односи на опис повреда, које је оштећена задобила критичне прилике, измјењен је на начин да је усклађен са доказима спроведеним на главном претресу, изостављањем описа из диспозитива оптужнице повреда у предјелу главе (у виду нагњечена мозга, величине 10x6 мм), јер такве повреде оштећене, у поновљеном поступку, нису потврђене налазом и мишљењем Одбора за судско медицинска вјештачења, Медицинског факултета у Новом Саду, ... од .... године. Овако конципирана изрека, супротно аргументима жалби, у свему је усаглашена са разлозима датим у образложењу те пресуде за све одлучне чињенице, укључујући

и оне које се односе на свјесну и вољну компоненту умишљајног поступања оптуженог у односу на дјело у цјелини, па тиме и последицу, а на којима је заснован закључак о кривици оптуженог за почињено кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС.

Надаље, нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се, у прилог тврдњи о повреди права на одбрану, указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) и к) ЗКП РС, те члана 311. став 2. у вези са чланом 14., чланом 295. став 1. и 2. и чланом 304. став 7. ЗКП РС. Наиме, принцип једнакости странака из одредбе члана 14. ЗКП РС, које обухвата једнак процесни положај странака у погледу могућности извођења доказа на главном претресу, супротно тврдњама из жалбе, није повријеђен у поступку који је предходио доношењу побијане пресуде. Наиме, прихваћени су доказни приједлози одбране и на главном претресу су саслушани свједоци Ђ.Б., С.С., С.Г.Н. (у поновљеном поступку прихваћени, као докази). Прихваћени су доказни приједлози одбране у правцу одговарајућих вјештачења, и то клиничког психолога Н.С., судске медицине те др Н.С., медицинске струке из области радиологије др В.К.-Д., те вјештака машинске струке из области механичке обраде дрвета Б.Г., као и бројни докази материјалне природе (страна 6. пресуде). Цијенећи наведено, сама чињеница да, првостепни суд, није уважио све доказне приједлоге одбране, не даје основа за тврдње жалбе браниоца оптуженог о фаворизовању тужилачке стране у праву на извођење доказа на главном претресу и тиме повреди члана 14. ЗКП РС. Осим тога, у смислу члана 304. став 7. ЗКП РС, дати су у побијаној пресуди разлози којима се суд руководио за одбијање одређених доказних приједлога одбране, и то записника о саслушању свједока Б.М. и А.Д., дати у ЦЈБ Б., ПС Б. од 14.12.2016. и од 15.01.2016. године (са образложењем да ови докази нису кориштени приликом директног и унакрсног и испитивања ових свједока), затим приједлога одбране да се, као доказе, уврсте пресуде Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 19 02 3714 К од 03.10.2016. године и број 71 0 К 197693 15 К од 15.02.2016. године (са образложењем да се те пресуде односе на друга лица, која нису оптужена у овом предмету), затим да се поново саслуша вјештак радиолог В. др К.-Д. (јер је овај вјештак већ саслушан на исте околности), да се прибави и у доказну грађу уврсти налаз ЈУ „Завода за судску медицину“ Бања Лука од 03.01.2017. године (који тужилац није користио на главном претресу) и саслуша директор Завода, др Ж.К., као и приједлог одбране за ново вјештачење од стране ВМА из Београда, а све у вези врсте, начина настанка и тежине повреда оштећене, обзиром да је, у поновљеном поступку, извршено вјештачење од стране Одбора за судско медицинска вјештачења, Медицинског факултета у Новом Саду и тиме отклоњене противријечности у налазима вјештака оптужбе и одбране у овим одлучним чињеницама.

Цијенећи наведено и право суда да одбије извођење доказа, када оцијени да је понуђени доказ непотребан, садржано у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, те чињеницу да су, у побијаној пресуди, детаљно образложени разлози којима се суд руководио за такву одлуку, у односу на сваки од појединачно изнесених доказних приједлога одбране (страна 7. и 58.), то су без основа приговори, изнесени у оквиру наведених битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) и к) ЗКП РС, те приговори којима се указује на повреду принципа једнакости из члана 14. ЗКП РС. У контексту наведеног, те чињенице да су спроведени докази оцијењени појединачно и у међусобној повезаности, уз

образложење које је детаљно и јасно, без основа су приговори о битној повреди одредба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 1. и 2. и чланом 304. став 7. ЗКП РС. Правилност и ваљаност такве одлуке, са аспекта утврђења одлучних чињеница, овај суд је испитао у оквиру жалбених приговора којима се оспорава правилност и потпуност чињеничне основе побијане пресуде.

Нису основани приговори из жалбе браниоца оптуженог, изнесени у прилог тврдњи да је, одмотавање сиве траке којом је била обложена дрвена палица од стране вјештака Б.С. из КТЦ Б.Л., на главном претресу (21.4.2017. године) извршено без наредбе суда или тужиоца, и да је начином предузимања ове радње („голом руком, без рукавица“) доказ „контаминиран“ и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, вјештачење предмета изузетих са лица мјеста приликом увиђаја, међу којима је и предметна дрвена палица је извршено у складу са одговарајућом наредбом тужиоца (од 06.12.2016. и 28.12.2016. године, у КТЦ Б.Л., ради вјештачења трагова крви и припадности систему крвних група), те, у вези доказног приједлога одбране, и наредбом суда (од 21.01.2019. године), по вјештаку Б.Г. из машинске струке-област механичка обрада дрвета (о својству и карактеристикама овог средства повређивања), тако да наведене радње извршене у условима непосредности на главном претресу и одмотавање сиве траке којом је била обложена дрвена палица, чине саставни дио, законито прибављених налаза и мишљења вјештака. Осим тога, узорци биолошког материјала са предметне дрвене палице (трагови крви), изузети су и достављени на вјештачење у МУП, КТЦ Бања Лука у складу са наведеном наредбом тужиоца (налази од 16.12.2016. и 24.01.2017. године), дакле, прије радње одмотавања траке којом је била обложена дрвена палица на главном претресу, чиме се приговори жалбе и тврдња о „контаминарању доказа“, указују као неосновани.

У оквиру битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, жалба браниоца оптуженог истиче да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима и то записницима о саслушању свједока из истраге. У овом дијелу се указује да у тим записницима нису „унесена питања и одговори“, па у тој околности жалба види повреду одредбе члана 63. став 2. ЗКП РС, и да су због тога ти записници, докази на којима се не може заснивати судска одлука. Изнесени жалбени приговори нису основани, обзиром да је, одредбом члана 151. став 7. ЗКП РС, прописано да се послѣје општих питања свједок позива да изнесе све што му је о предмету познато, а затим ће му се постављати питања ради провјеравања, допуне и разјашњења. Дакле, цитираном законском одредбом, постављање питања свједоку није прописано као обавеза, већ само као могућност, што је остављено на процјену овлашћеном лицу које саслушава свједока, ако је то потребно ради провјеравања, допуне и разјашњења. У конкретном случају, у записницима о саслушању свједока из истраге, и то М.Ђ. и Н.Ч. (те оних које је приложила одбрана, свједока В.В., М.М. и М.К.), послѣје општих питања, наведено је да су позвани да изнесу све што им је познато у вези са предметним догађајем, након чега су свједоци дали свој исказ и записник, без примједби потписали. Наведени начин саслушања свједока, без постављања питања ради провјеравања, допуне и разјашњења, посматран у контексту цитиране одредбе члана 151. став 7. ЗКП РС, никако не значи да су због тога ти записници незаконити докази. Свједоци су прописно упозорени, те су записници у свему осталом сачињени према законским одредбама о саслушању свједока, у

смислу члана 151. ЗКП РС. Дакле, ниједан од записника о саслушању свједока из истраге (као саставни дио исказа датог на главном претресу), које је првостепени суд прихватио и на њима засновао побијану пресуду, није прибављен уз повреде које имају карактер битне повреде одредаба кривичног поступка у смислу члана 10. став 2. ЗКП РС. У коначности, ти свједоци су саслушани и на главном претресу, остајући у свему код ранијих исказа, што представља околност коју је првостепени суд цијенио када је разматрао досљедност њихових исказа.

Надаље, приговоре о незаконитости доказа прибављених приликом увиђаја и тврдња да је лице мјеста измјењено, жалба браниоца оптуженог заснива на анализи садржаја исказа свједока, у којима указује на одређене несагласности („мјеста проналаска дрвене палице, цјепанице поред ауто оштећене, а не испод, на којем се налази крв оптуженог, комада згужване бијеле маске, чији је спреј, да ли су врата возила била отворена или не“) и тиме оспорава, како се у жалби наводи „правилно утврђено чињенично стање“. Ради тога су, и у овом дијелу оспоравања правилности и законитости побијане пресуде, изнесени приговори о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, неосновани.

Приговорима изнесеним у жалбама тужиоца и браниоца оптуженог, не може се оспорити правилност утврђења одлучних чињеница и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, као и закључак да је оптужени починио радње, на начин описан у изреци побијане пресуде и тиме кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС.

Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа, управо на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и то оцјене сваког доказа појединачно и у њиховој међусобној повезаности.

Наиме, вјеродостојност исказа оштећене Б.К. и ваљаност разлога датих у побијаној пресуде за прихватање њеног исказа, не може се оспорити жалбеним приговорима браниоца оптуженог. Детаљано и увјерљиво је оштећена описала цијели ток критичног догађаја, начин и околности физичког напада од стране оптуженог, у подземној гаражи стамбене зграде у којој живи, а кога је од раније познавала, као и средство повређивања, па све до момента наиласка лица која су спријечила оптуженог у даљем нападу.

Правилно је првостепени суд, у анализи и оцијени исказа оштећене, те са аспекта садржаја извео правилан закључак да је њен исказ потврђен исказима свједока М.Ђ. и Н.Ч., као непосредних очевидаца (у једном дијелу), који су у гаражи затекли оштећену поред њеног аутомобила, која је била обливена крвљу у предјелу главе, а свједок Н.Ч. описао и начин физичког напада оптуженог на оштећену, те свједока Д.К., који је, заједно са свједоком Н.Ч., савладао оптуженог, након што је почео бјежати. Потврђен је и исказима других свједока у дијелу њихових посредних сазнања о догађају (свједоци М.К., М.К.1, Л.М., М.М., В.В., Ж.С. и Н.К.), те материјалним доказима прибављеним приликом увиђаја, и касније у поступку, а посебно медицинском документацијом и резултатима бројних вјештачења, налазима вјештака В.Б., Б.С., Љ.Ц., М.С., Љ.С., В.К. из области за коју су вјештачили (медицинске, биолошке, машинске), те

коначно, налазом Одбора за судско медицинска вјештачења, Медицинског факултета у Новом Саду, број ... од ... године.

Надаље, у поновном поступку, првостепени суд је отклонио противријечности, које се односе на различито читавање снимка магнетне резонанце из Здравствене установе „Еуромедик“ Бања Лука од 21.12.2016. године, и то од стране др М.Б., специјалисте радиолога („повреде у виду нагњечења мозга, величине 10x6 мм“), као доказа оптужбе и оног који је, у свом налазу изложила др В.К.- Д., специјалиста радиолог и стални судски вјештак („не налази радиолошке знакове који би указивали на повреде мозга“), као доказа одбране. Тиме су, поступајући по упутама из рјешења овог суда од 28.11.2019. године, којим је укинута ранија првостепена пресуда и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, расправљена кључна спорна питања, која се односе на одлучне чињенице у погледу врсте и тежине задобијених повреда оштећене у предјелу главе, критичне прилике, а све у вези противријечних налаза вјештака оптужбе др Љ.Ц. и вјештака одбране др Н.С. Дакле, извршено је вјештачење од стране Одбора за судско медицинска вјештачења, Медицинског факултета у Новом Саду, у саставу проф. др. Т.Т.-специјалисте неурохирурга, проф. др Д.Д.- специјалисте судске медицине и проф. др С.С.-специјалисте радиолога, који је дат на основу комплетне медицинске документације, читавања ранијих и контролних снимака магнетне резонансе главе и мозга (од 14.7.2020. године), и према том налазу и мишљењу комисије вјештака, број ... од ... године, код оштећене Б.К., не постоји повреда у виду нагњечења мозга.

У односу на остале повреде, које је оштећена задобила критичне прилике, правилно првостепени суд цијени и образлаже да су налази вјештака оптужбе, др Љ.Ц. од 07.02.2017. године и одбране др Н.С. од 24.5.2017. године, сталних судских вјештака, као и вјештака којег је одредио суд др М.С. од 14.12.2018. године, сагласни. То се односи на верификоване повреде у виду раздерне ране десног тјеменог предјела главе, крвних подлива грудног коша, чеоних предјела надлактица, подлактица и лакатних предјела, те прелома другог и деветог ребра десне стране грудног коша. Наведене повреде, скупно процјењене, према сагласним налазима наведених вјештака, имају карактер тешке тјелесне повреде, којима није доведен у опаснот живот оштећене.

Анализа свих наведених доказа је цјеловита, свеобухватна, и на бази исте су утврђене све одлучне чињенице на којима је заснован и правилно образложен закључак о врсти и тежини повреда које је оштећена задобила критичне прилике, средства повређивања, начина настанка повреда, положаја тијела жртве и нападача, као и других околности од значаја у цјелокупном развоју критичног догађаја.

Приговори жалби тужиоца и браниоца оптуженог, у погледу утврђеног чињеничног стања, у основи садрже тврдњу да је првостепени суд погрешно утврдио виност, као психички однос оптуженог према дјелу, што је узроковало погрешну правну квалификацију дјела.

По оцјени овог суда, наведеним жалбеним приговорима се не може довести у питање правилност закључка побијане пресуде у правцу психичког односа оптуженог према дјелу у цјелини, па тиме и посљедици, који је

манифестован у умишљајном поступању на тешко тјелесно повређивање оштећене. Ово ради тога што свјесну и вољну компоненту виности, жалба тужиоца посматра искључиво с аспекта употребљеног средства (дрвене палице), којим су повреде нанесене и локалитета повређивања. Међутим, првостепени суд је, анализом спроведених доказа, у поступку утврђивања релевантних чињеница, те правилним приступом у оцјени објективних и субјективних околности догађаја, поуздано утврдио да радње оптуженог у извршењу дјела манифестују све битне елементе бића кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 135. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. При томе се посебно анализира начин на који је оптужени употребио дрвену палицу, да је иста била омотана чохом, као платном који умањује дејство ударне силе у односу на исту дрвену палицу која није омотана, како је то појаснио вјештак Б.Г. из машинске струке-област механичка обрада дрвета, а све то у контексту чињенице да између оптуженог и оштећене није било никаквих препрека које би могле утицати на интензитет замаха, и коначно, тежине повреда које је задобила оштећена, у виду прелома другог и деветог ребра десне стране грудног коша, што представљају тешку тјелесну повреду, док остале повреде, у предјелу виталног дијела тијела-главе, у виду раздерне ране и крвних подлива чеоних предјела, затим крвних подлива грудног коша, подлактица и лакатних предјела, представљају лаку тјелесну повреду, и да све повреде (скупно, тешка тјелесна повреда), нису довеле у опасност живот оштећене.

Управо ове одлучне чињенице, по мишљењу овог суда, те налаз вјештака неуропсихијатра В.К. (способност оптуженог да расуђује, да управља радњама и поступцима-прије, и у вријеме извршења дјела, те последице, није била умањена), опредјељују умишљај оптуженог и пружају довољно основа за правилан закључак у правцу свјесне и вољне компоненте умишљајног поступања у односу на дјело у цјелини, дакле, и последицу, које је правилно ријешено првостепени суд, уз образложење које је детаљно и јасно (страница 56. и 57. побијане пресуде).

Слиједом наведеног, анализом и оцјеном спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице и извео правилан закључак да је оптужени, на начин како је то чињенично описано у изреци побијане пресуде, починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС.

Ради тога су неосновани приговори из жалби тужиоца и браниоца оптуженог, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде и правилност примјене Кривичног закона, са аспекта правне квалификације дјела.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о казни, у вези са аргументима изнесеним у жалби тужиоца и браниоца оптуженог, налазећи да је првостепени суд, приликом одмјеравања казне, у складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, дао правилан значај свим утврђеним околностима, које су од значаја за висину казне.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних у одредби члана 37. став 1. КЗ РС, по оцјени овог суда, првостепени суд је дао правилан значај свим олакшавајућим и отежавајућим околностима.

Као олакшавајуће околности, правилно је првостепени суд цијенио и образложио личне и породичне прилике оптуженог, а посебно чињеницу да оптужени није осуђиван. Те околности, супротно аргументима из жалбе браниоца оптужног, немају карактер особито олакшавајућих околности, и првостепени суд их правилно цијени у контексту начина и околности извршења дјела, да је оптужени детаљно припремао извршење дјела, да је набавио маскирну опрему да буде неоткривен, стављајући комад дрвета испод предњег десног точка возила оштећене како би исту спријечио да се удаљи са лица мјеста, те без икаквог повода насрнуо на оштећену. И друге околности су правилно цијењене, и то бројност удараца, чиме је показао упорност и безобзирност, да је дјело извршио у јутарњим сатима, на скривеном мјесту у подземној гаражи стамбене зграде, па доласком свједока престаје насртати и бјежи. Све те околности су, по својој природи, правилно оцијењене и образложене, као отежавајуће околности.

Чињеница да тужилац није прихватио приједлог одбране за закључење споразума о признању кривице од 24.02.2017. године (за кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС), сама за себе и у повезаности са другим утврђеним околностима, супротно аргументима из жалбе браниоца оптуженог, не може се цијенити као особито олакшавајућа околност, као ни налаз вјештака одбране Н.С., по којем структура личности оптуженог указује на постојање унутрашњег конфликта везано за испољавање агресивних импулса, поготово у ситуацијама које угрожавају позитивну слику о оптуженом и у којима је фрустрирана потреба за важношћу и социјалним признањем, те да су, код оптуженог присутни и свјесни разлози прикривања стварне емотивације сопствених поступака. У контексту наведеног налаза вјештака и других доказа, првостепени суд је цијенио и чињеницу да мотив, као психолошка побуда, није битан елемент предметног кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим, па тврдње жалбе одбране да ова чињеница није правилно утврђена („без икаквог повода“), нити правилно цијењена приликом одмјеравања казне, као олакшавајућа околност, указује се неоснованим.

У односу на аргументе из жалбе тужиоца, овај суд налази да су околности и начин извршења дјела, као отежавајуће околности, цијењене и образложене у побијаној пресуди, и као такве у довољној мјери дошле до изражаја кроз изречену казну затвора, а посљедица дјела и тежина повреда оштећене, као битан елемент предметног дјела, није могуће, истовремено, цијенити и као отежавајућу околност која оправдава казну затвора у дужем трајању.

Цијењећи све наведено, те законом прописану казну за кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. КЗ РС (казна затвора од 6 мјесеци до 5 година), овај суд налази, да је казна затвора изречена побијаном пресудом у трајању од 3 (три) године, потребна и довољна мјера казне, којом ће се остварити сврха кажњавања, у специјалном и генералном облику.

Одлука о трошковима кривичног поступка је донесена уз правилну примјену одредбе члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и е) ЗКП РС. Оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 6.392,25 КМ, те паушала у износу од 150,00 КМ, као и награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности чију висину ће суд утврдити посебним рјешењем. Појединачно је утврђено и образложено шта чини трошкове поступка, у складу са чланом 2. Уредбе о накнади трошкова у кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 17/14), а за обрачун тих трошкова, у складу са наведеном Уредбом, дати су детаљни и ваљани разлози. Ради тога су неосновани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, и тврдња да су трошкови кривичног поступка само паушално наведени у побијаној пресуди, као и они којима су, по ставу жалбе „неосновано створени“ трошкови поступка, тврдњом да је доказано да су приговори одбране, током поступка били оправдани.

Из наведених разлога, и на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић